

opusdei.org

Rozjímanie na sviatok sv. Filipa a Jakuba, apoštolov

Rozjímanie na sviatok sv. Filipa
a Jakuba, apoštolov.

Navrhované témy sú:

autentická viera priťahuje;

velkodušnosť a odvaha

apoštolov; život s Kristom nás
podnecuje, aby sme ho dávali
iným.

03.05.2024

SVIATOK APOŠTOLOV je
mimoriadnym dňom pre tých z nás,

ktorí chcú prinášať evanjelium iným ľuďom. Ten silný impulz, ktorý zažili apoštoli Jakub a Filip, je ten istý, ktorý podnietil svätého Josemaríu napísať: „Keď istý kňaz podával Sväté prijímanie, mal sto chutí zvoláť: Podávam ti blaženosť!“^[1]. My kresťania prežívame radosť už na tejto zemi, ktorú nechceme skrývať. Žijeme s Pánom: naše veci sú jeho vecami, jeho život je náš a vieme, že toto je najväčšia radosť. Osobné šťastie, ktoré toto stretnutie s Kristom vyvolalo v živote apoštolov, bolo hnacou silou ich kázania, a preto sa rýchlo rozšírilo do celého sveta.

Apoštoli sa často zhromažďovali okolo Ježiša, niekedy na úbočí kopca, inokedy pri stole. Spoločne sa po jednom vydávajú na dlhé prechádzky. To všetko sú chvíle intimity, ktoré sa im nikdy nevymažú z pamäti. Aj my z jeho milosti žijeme s Kristom. A keď zažívame Božiu lásku k sebe navzájom, prirodzene sa

objavuje túžba „aby sme o ňom rozprávali všetkým, pretože tolko radosti sa iba do jedného srdca nevojde“^[2]. Takto chápeme, že každá činnosť, každé zamestnanie kresťana je apoštolátom bez toho, aby ho vnímal ako niečo odlišné od svojho zamestnania. Iní ho oceňujú v blízkosti, v pokoji napriek ťažkostiam, v radošti. „Cirkev rastie príťažlivosťou. A odovzdávanie viery sa uskutočňuje príkladom, dokonca až po mučenie, ako sa to stalo apoštolom Filipovi a Jakubovi. Keď v živote vidíme túto súdržnosť medzi tým, čo robíme, a tým, čo hovoríme, vždy sme zvedaví: prečo tento človek žije práve takto? Prečo žije životom služby druhým? A táto zvedavosť je semenkom, ktoré Duch Svätý berie a nesie ďalej“^[3].

Celý Pánov život, jeho slová, jeho skutky, jeho prechod na zemi nás premieňa. Svätý Pavol pripomína Korintánom, že sme postavení na

tomto posolstve a že nás zachraňuje. Je to skutočné a úžasné tajomstvo, spomienka, ktorá je viac ako spomienka, pretože je prítomná v našom živote. „Tomáš Akvinský, používajúc terminológiu tej filozofickej tradície, v ktorej žil, to vysvetľoval takto: viera je *habitus*, teda trvalá dispozícia duše, vďaka ktorej v nás začína večný život a rozum je vedený, aby súhlasil s tým, čo nevidí“^[4], život, ktorý v plnosti žili apoštoli, ktorých si dnes pripomíname.

JEDNÝM Z ASPEKTOV, ktoré nás nadchýňajú v živote apoštolov, je ich schopnosť snívať o veľkých veciach a ísť za nimi. Nezastavujú sa tvárou v tvár prekážkam, pretože vedia, že Kristus ich už premohol a že ani smrť nie je silnejšia ako božská moc. Sú plní odvahy a veľkodušnosti, cností,

ktoré aj nás vystreľujú k
vzrušujúcemu poslaniu, v ktorom
vieme, že nie sme sami, ale že sa
môžeme spoľahnúť na Božiu silu. Nič
nemôže zablokovať alebo vystrašiť
tých, ktorí zakúšajú Pánovu
prítomnosť v každodennom živote.

„Velkodušnosť, to je veľký duch,“
povedal svätý Josemaría, „, široká
duša, do ktorej sa zmestia mnohí. Je
to sila, ktorá nás pripraví vyjsť zo
seba samých a vykonať veľké činy v
prospech druhých (...). Velkodušný
človek bez výhrad venuje svoje sily
tomu, čo za to stojí, a preto je
ochotný odovzdať sa i on sám.
Neuspokojuje sa iba s dávaním: sám
sa dáva. A tak pochopí aj ten najväčší
prejav veľkodušnosti: dať sa Bohu“^[5].
Keď sa zapájame do našich aktivít,
môžeme myslieť na veľkodušnosť
apoštolov Filipa a Jakuba. Filip sa
nadšene prihovoril Natanaelovi a s
jednoduchosťou požiadal Ježiša, aby
mohol vidieť Otcovu tvár. Podľa

tradície odišiel do Frýgie, aby tam evanjelizoval a neskôr zomrel mučeníckou smrťou. Jakub, Pánov príbuzný, bol biskupom v Jeruzaleme. Títo dvaja, piliere rodiacej sa Cirkvi, neváhali riskovať svoju bezpečnosť, aby odovzdali božské posolstvo radosti, kam až ich Duch Svätý doviedol.

A aby sme boli ešte odvážnejší, pozrime sa na Ježiša: „jeho vrúcny súcit nebol zahľadený do seba; nebol paralyzujúci, ustrašený alebo zahanbený, ako sa to mnohokrát stáva nám samým – ale práve naopak. Bol to súcit, ktorý ho poháňal mocne vyjsť zo seba a hlásať, posielat' na misiú, posielat' uzdravovať a oslobodzovať. Uznajme svoju krehkosť, ale dovoľme, aby ju Ježiš vzal do svojich rúk a nás poslal na misiú. Sme krehkí, ale nosíme v sebe poklad, ktorý nás robí veľkými, a môže urobiť lepšími a šťastnejšími tých, ktorí ho príjmu. Smelosť a

apoštolská odvaha sú súčasťou
misie“^[6].

„PO CELEJ ZEMI rozlieha sa ich hlas“
(Ž 18, 5), recitujeme spolu so žalmom
na sviatok svätého Jakuba a Filipa.
Dnešný deň je vhodný na to, aby sme
vo svojich dušiach pestovali túžbu,
aby Kristov hlas doľahol do každého
kúta nášho sveta a našich dejín.

Vieme, že kresťanský apoštolát nie je
činnosť, ktorá sa pridáva k našim
bežným zamestnaniam: v

skutočnosti, ak otvoríme svoj život
Duchu Svätému, ak žijeme z viery,
sme apoštolmi každú chvíľu každého
dňa. „Viera nie je len recitovanie
Vyznania viery, aj keď je v ňom
vyjadrená. Odovzdávať vieru
neznamená podávať informácie, ale
zakladať srdce vo viere v Ježiša
Krista. Odovzdávanie viery nie je
niečo, čo sa dá robiť mechanicky, ako

keď niekto povie: *Pozri, vezmi si túto knihu, preštuduj si ju a potom ťa pokrstím*. Cesta je iná: ide o odovzdávanie toho, čo sme sami dostali. To je výzva pre kresťana: byť plodný v odovzdávaní viery. A to je aj výzva Cirkvi: byť plodnou matkou, rodiť svoje deti vo viere“^[7].

„Toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, sme našli: Ježiša, syna Jozefa z Nazareta“ (Jn 1, 45), povedal Filip svojmu priateľovi Natanaelovi. Apoštol Jakub Mladší sa zasa pýtal: „Bratia moji, čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky“ (Jak 2, 14). Tieto dva úryvky zhustujú celú kresťanskú cestu: čoraz viac poznávať Krista, žiť s ním, pretože práve to je sila, ktorá nás bude poháňať vydávať svedectvo v našom okolí; priateľstvo s Ježišom nás poháňa pomáhať tým, ktorí to potrebujú, a chcieť túto nadprirodzenú radosť prinášať všetkým. Môžeme prosiť Pána, aby

nám dal nadšenie zakorenené vo viere, aké mali apoštoli. Rovnako ako oni chceme celým svojím životom hlásať, že nič nemôže naplniť srdce viac ako Ježiš Kristus. Očakávame od Panny Márie, že nás naplní nádejou a podnieti nás k veľkému, veľkodušnému a odvážnemu zmýšľaniu.

[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 267.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 314.

[3] František, *Homília*, 3-V-2018.

[4] Benedikt XVI, *Spe salvi*, 7.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 80.

[6] František, *Gaudete et exsultate*, 31.

[7] František, *Homília*, 3-V-2018.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/rozjimanie-na-sviatok-sv-
filipa-a-jakuba-apostolov/](https://opusdei.org/sk-sk/article/rozjimanie-na-sviatok-sv-filipa-a-jakuba-apostolov/) (26.03.2025)